

Phương Trang Linh

Chị Tôi

Trước hết thành thật xin lỗi nhạc sĩ Trọng Đài và nhà thơ Đoàn Thị Tảo - cha mẹ đẻ của bài hát Chị tôi nổi tiếng. Tôi cũng viết về chị tôi, người chị mà tôi vô cùng yêu quý.

Chị tôi chưa đến nổi như người phụ nữ trong bài hát "Tình riêng bỏ chợ, tình người đa đoan" - nhưng chị hy sinh cho tôi quá nhiều mặc dù đưa em gái của chị - là tôi - không đáng được hưởng đến thế. Song cái "Tình riêng bỏ chợ tình chị em đa đoan" của chị đáng là bài học lớn không chỉ cho riêng tôi, mà còn cho nhiều người khác nữa. Vì lẽ đó nên tôi mượn cái tên bài hát của nhạc sĩ đặt tên cho truyện ngắn này: Chị Tôi

Chị tôi giờ sống với con gái năm tuổi, nhỏ bé, dễ thương, xinh xắn, có đôi mắt buồn thăm thẳm. Anh rể tôi đã chia tay với chị. Hãy khoan nói đến sự "tan đàn xẻ nghé" của họ mà tôi cũng đóng góp một phần. Anh là người có nhân cách, dĩ nhiên anh không chịu nổi cái "giải pháp tình huống" mà chị em tôi tiến hành, cái bẫy "thân xác" mà chị em tôi giăng ra để bẫy một con mồi nặng ngọt một tạ. Con mồi đó chính là chồng tôi bây giờ, bởi lẽ nếu tôi không kịp "lấy chồng" tôi phải rời nước Đức, visa nhập cảnh của tôi đã hết.

Đêm giao thừa, tôi cùng "chồng" đến thăm và đón năm mới tại nhà chị. Xin các bạn đừng vội thắc mắc tại sao tôi lại để chữ chồng trong ngoặc kép. Cuộc sống của cộng đồng Việt Nam ta bên này nhiều nỗi truân chuyên lắm, cùng dòng giống con rồng cháu tiên, cùng tập quán văn hóa, cùng nhớ đến xót xa chòm khế ngọt, cùng thích lòng lợn tiết canh và còn bao nhiêu thứ "cùng" khác... Nhưng xem ra vẫn chưa đủ làm chất kết dính cho cuộc sống vợ chồng, thành ra cuộc sống vợ chồng cứ chênh vênh như trứng để đầu gậy, hướng hồ là ông chồng hộ chiếu mất xanh mũi lõ mà tôi vừa "tậu" được này, sớm nở tối tàn biết thế nào mà lường. Theo tôi cái khái niệm vợ chồng bên này nó xa xỉ lắm, xin

các bạn đừng hắt hủi, xem thường, mà hãy luôn nâng niu chăm bón để nó mãi xanh tươi.

Tôi cũng là phụ nữ bỏ chồng, có một cháu gái xấp xỉ cháu gái tôi nên tôi cũng ngấm cái nỗi đau của chị tôi. Tuy nhiên cái nỗi đau của tôi còn xa mới sánh kịp nỗi đau của chị, bởi ông chồng cũ người Việt của tôi kém văn hóa và vũ phu lắm, sự chia tay với hắn làm tôi nhẹ cả người. Hắn là thủy thủ đường sông, môi trường sông nước cộng với tính man dại bẩm sinh đã biến hắn thành kẻ thô bạo nhất trên đời. Mỗi tuần vài ba trận thượng cẳng chân hạ cẳng tay đối với tôi là chuyện cơm bữa, đi thì chớ chứ về đến nhà là bài bạc, hút xách. Đã có lần vì thua bạc hắn nhẫn tâm gán tôi cho một con bạc già khú, khô đét, trong người dễ chứa đến mấy tỷ con virus HIV. May mà tôi chạy thoát được. Chúng tôi ly dị. Lạ giờ, tôi thoát nợ. Và với sự giúp đỡ vô bờ bến của chị, tôi vù sang đây.

Trời mỗi lúc một lạnh, khung cửa sổ mọi nhà đều trang hoàng đẹp đẽ: đèn nháy, cây thông Noel, hình các con thú hươu, nai... rất vui mắt. Nhà chị trông trơn, không đèn, không hoa, ngay cả một số chi tiết trang trí tối thiểu của một gia đình có trẻ con cũng không. Chưa bao giờ tôi cảm nhận hết ý nghĩa câu Kiều của cụ Nguyễn Du bằng lúc này: "Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ"

Có lẽ vì buồn nên chị tôi chẳng thiết trang hoàng, sắm sửa cho lễ đón năm mới này.

Kém 5 phút thì giao thừa, chúng tôi xuống đường. Chỉ có 4 người, vợ chồng tôi và mẹ con chị. Đường phố đã đông đúc, mọi người ăn mặc ấm và đẹp, trẻ con chạy lăng xăng quanh cha mẹ. Chúng đốt những quả pháo hoa bắn tung tóe nom rất đẹp mắt, miệng không ngớt gọi: "mama, papa nhìn này". Chai lọ rồng để chuẩn bị cấm pháo thăng thiên đã xếp thành hàng giống như những quả tên lửa đang nằm trên bệ phóng. Quả thực không khí đúng là vui như tết. Chúng tôi cũng chuẩn bị cho mình như họ. Song với một thái độ hết sức khiên cưỡng, chiếu lệ, chị tôi vẫn không giấu nổi nỗi buồn, con bé con cũng không có được sự linh hoạt như những đứa trẻ con khác, mà lẽ ra lúc này cháu phải có. Tôi đọc được câu hỏi trong mắt cháu: "Papa ở đâu".

Đúng giao thừa, tiếng pháo nổ ròn rã, tiếng xoèn xoẹt của pháo thăng thiên vút lên trời, mọi người bắt tay chúc mừng nhau. Ông chồng vô tâm của tôi bất chấp tất cả, cứ ghì chặt lấy tôi nghiêng ngả, hai cánh tay cứng như hai gọng kìm. Cái khối lượng cả trăm cân ấy cứ dúi mãi vào người tôi khiến tôi nghẹt thở. Nhìn thần sắc của y lúc này, tôi biết y chỉ mong muốn những phút năm mới chết tiệt này chóng qua đi để lôi tuột tôi... về nhà. Chị tôi vẫn thần thờ với cây nến trong tay, chưa đốt một quả pháo thăng thiên nào. Nhìn những quả pháo bằng chiếc đèn pin, khi vút lên trời chúng vỡ tỏa ra tứ phía muôn ngàn ánh sáng xanh đỏ tím vàng, chị sợ nỗi buồn của mình cũng vỡ òa ra như thế. Chị tôi khẽ thở dài.

0 giờ 30, thiên hạ lục tục kéo nhau vào nhà. Chồng tôi thở phào, chào chị và kéo tôi ra xe. Tôi kiên quyết chống lại và bắt y phải quay lại nhà chị. Nhìn gương mặt méo mó đến thảm hại của y, chị tôi lại lặng lẽ thở dài. Chúng tôi mở chai sâm banh rót ra ba cốc. Lúc này không biết do buồn hay buồn ngủ, cháu bé đã lên giường. Chúng tôi chúc nhau... hạnh phúc. Chị uống nhỏ nhẹ, nhắm nháp chất cay cay, bình bông của rượu ngon, muốn thả mình vào cái lãng đãng, cái vô biên của hư vô để quên đi cái cay đắng, cái nhọc nhằn của kiếp người, hơn thế nữa kiếp người xa xứ. Nhìn căn phòng của chị, tivi, dàn nghe nhạc, dàn vi tính... chúng cứ lạnh lẽo thế nào ấy. Chưa có người đàn ông lý tưởng nào đến thổi cho chúng một bầu sinh khí. Họ đâu cả rồi? Hàng ngày, họ xoay quanh chị tôi như những vệ tinh địa tĩnh. Giờ này họ cũng yên vị với cái gọi là "tổ ấm" của họ, mặc dù cái sự "chồng vợ" của họ chưa chắc đã hơn gì tôi, chị tôi, bởi rõ ràng hàng ngày họ ve vãn chị tôi, và cả tôi nữa, khi có dịp. Cứ nghĩ đến cái đoạn này là tôi lộn tiết, muốn vả vỡ những cái mặt nhăn nhó của họ. Hàng ngày cái đoạn "hậu gia đình" của chị luôn nhộn nhịp. Chị tôi mới 35 tuổi, trông còn mận mà lắm. Hơn nữa, ở cái môi trường khan hiếm phụ nữ này, chị tôi trở thành của hiếm. Nhưng giờ 1 giờ, bị kịch lại bắt đầu từ đó mà ra.

Thấy chị nom còn khả dĩ, họ bầu lại, họ giấu vợ mà đến với chị. Đủ loại sắc tộc, con cháu rồng tiên có, mắt xanh mũi lõ có. Lại cả những anh chàng lạ hoắc tận xứ sở của "Ali baba và 40 tên cướp". Họ ga lăng lắm, tế nhị lắm, họ mang đầu video đến "thu nhờ em cuốn phim rồi... để quên. Có anh chàng đồng hương, sau khi cửa mở là lao vào nhà, lôi cái điện thoại di động mới cứng trong hộp ra, lắp ráp, đưa cho chị, giọng tỉnh queo, cái giọng coi khinh vật chất nhất trên đời:

- Em thử xem, anh vừa tạt qua Rhin 100 (trung tâm buôn bán của người VN) mua được cái này, rẻ thôi, có vài chục.

Rồi cũng như mọi lần, anh ta "bỏ quên". Chị tôi nhìn những thứ đồ "bỏ quên" ấy. Chúng có một thứ "ma lực" kỳ lạ, khiến cái chất dừng dừng của chị tan ra. Chị biết tổng, chị chán ngắt các câu ong bướm, chị cười mũi vào mấy câu pha trò vô duyên, nhưng chị lại chịu không nổi cái lực "vạn vật hấp dẫn" của các vật mà họ mang đến. Nó có "hồn" hơn những câu bờm xờm rẻ tiền của họ. Những thứ họ mang đến cho chị có kích cỡ, nội dung khác nhau. Nhưng những người mang tới thì giống nhau ở một điểm: họ cần ở chị một thứ, thứ đó tôi cũng có, những người phụ nữ khác cũng có. Tuy nhiên, tùy theo giá trị của người mang nó, mà nó có giá trị lớn hay bé, đắt hay rẻ. Tôi thương chị quá, là một phụ nữ bình thường, ngoài mấy thứ vật chất cụ thể kia ra, chị cũng cần một sự bình lặng trong tâm hồn, một sự cân bằng trong thân xác. Nên chị cứ lạc từ "mê hồn trận" này tới "mê hồn trận" khác, cứ mù mịt cả người mà không tìm thấy lối ra. Rốt cuộc chị cũng chỉ là một phụ nữ yếu đuối, một cánh bèo, một đám mây trôi nổi, một con thuyền không bến. Cái bến bờ xa tít tắp, tù mù ời, mi ở đâu?

Anh rẻ tôi ời, giờ anh ở đâu? Có lẽ anh cũng chán ngắt mấy sự nham nhở cùng những ngôn ngữ nhảm nhí mà anh dùng để ve vãn những người phụ nữ như chị. Bằng chính kinh nghiệm của bản thân, chất xót xa đến quặn thắt, và ánh mắt u buồn của cháu bé, tôi muốn thay chị gào lên: "Bến cũ của chị tôi ời, xin anh hãy trở về".